

haft Lejlighed til at fremme om de enkelte Punkter. Det forekommer mig dog, at det havde været Regeringens Pligt at skaffe Landstinget den tilbørlige Tid — hvortil den formentlig ikke savner Midler — at foreslå til Finanslov for 1890—91 i det mindste kunde have faaet en regelmæssig Behandling, men ikke en Gang denne Tid har dette Ting haft. Der var saa meget mere Grund for Regeringen til at skaffe den tilbørlige Tid, som der havde været Oplosning midt i Samlingen, og Valget var vistnok den 21de Januar. Se, det er for mig en yderligere Grund til at maatte tilraade at nægte Godkendelse af Statsregnskabet. Men ogsaa rent finansielt set forekommer det mig, at der er en saadan Række Bevillingen paa det afslagne Statsregnskab, som det synes mig utullig kunne have været paatrængende nødvendige. Jeg skal saaledes opløse om, at de overordentlige Udgifter under § 26 ere stegne til det rent utrolige. Paa den sidste Finanslov, der har været vedtaget, vare de overordentlige Statsudgifter 4,707,186 Kr. Lad ogsaa være, at man den Gang har været noget knap, maaske for knap, saa ligner det jo dog, forekommer det mig, intet, at maa i det her behandlede Aar, nemlig Finansaaaret 1890—91, er kommen op til 13,752,927 Kr. 57 Dre, af hvilke de 9,779,194 Kr. alene angaa Forvarsvesenet, hvoraf naturligvis det allermeeste har været nægtet af Folketinget. Det forekommer mig, at det noksom viser, at de provisoriske Finanslove, de foreløbige Finanslove, ere alt andet end heldige for den finansielle Balance. Regeringen savner, forekommer det mig, paa flere Punkter den nødvendige Modstandsevne, og Folketinget har, for saa vidt man tager Hensyn til dets Bevillinger, hvad der vel nok gøres for Enkelthedernes Vedkommende, heller ikke den rette Sparksomhedens Aand. Det er ligesom om man til begge Sider sagde: Ja, det gaar ikke saa nøje til; man var jo længe af den Mening, at Statskassen næsten var udtømmelig. Altsaa, rent finansielt set forekommer det mig ogsaa utilraadeligt at godkende dette Statsregnskab, hvor der efter min Mening paa mange Punkter er givet Bevillinger, som ingenlunde kunne siges at være paatrængende nødvendige. Sa, jeg kan naturligvis kun beklage, at hele den Tilstand, vi ere inde i, viser sig saa uheldig. Jeg har i Betænkningen desuden som yderligere Grund til at komme ind i regelmæssige Tilstande tilladt mig at anføre, at selv naar der er den bedste Vilje fra Rigsdagens Side til at forhandle Love og til at blive enig om Lovforslag, er det meget vanskeligt,

fordi man ikke kan opnaa Enighed om det, der er Kerben i hele Lovgivningen, om jeg saa maa sige, nemlig Finansloven. Jeg tror, at Rigsdagen har i saa Henseende tilstrækkelig Erfaring fra, hvad der er foregaaet i de sidste Samlinger, hvor der er vedtaget vigtige Love, men ogsaa Love, som det har været meget vanskeligt at føre igennem netop just for en ikke ringe Del paa Grund af den Tilstand, der eksisterer. Dertil kommer, at naar saa Lovene vedtages, er der en vis Mistro i Befolkningen. Befolkningen siger som saa: Naar man ikke har en regelmæssig Finanslov, naar man har en Regering, om hvilken det hedder, at den gaar uden for Grundloven, saa er det vist Love, der ikke ere gode; saa møder man dem med denne stærke Kritik over for Enkeltheder og denne Mistro, der gør, at Lovene foreløbig vanskelige, i det mindste for manges Vedkommende, blive til den Velsignelse, som de ellers kunne blive,

Det er de almindelige Bemærkninger, jeg har at fremføre. Med Hensyn til Enkelthederne vil det høje Ting let forstaa, at der ikke har været Grund for Mindretallet til at komme stærkt ind paa dem, naar Resultatet er det, at Mindretallet maa ønske, at Statsregnskabet i det hele tager ikke godkendes. Hvis vi levede under regelmæssige Tilstande, hvis det her drejede sig om et Budget, der var lagt af Regeringen under regelmæssige Tilstande, kunde der derimod i det Regnskab, der her ligger for, være ikke saa faa Enkeltheder, som der var Grund til baade at kritisere og at omtale, men, som sagt, jeg finder ikke nu nogen Grund dertil og har derfor kun fremdraget ganske enkelte Punkter; den ærede Ordfører har jo ogsaa paa hele Udvalgets Begne fremdraget et Par, og hvoraf det ene, nemlig det om det kongelige Teater, viser, at det her gaar noget uregelmæssigt til. Ikke alene overholdes ikke det Budget, som Regeringen selv har vedtaget, men heller ikke det Budget, som oprindeligt har foreligget, opretholdes. Det synes jo ogsaa at vise, at man er kommen noget vidt. Jeg kan for øvrigt henholde mig til det meste af, hvad den ærede Ordfører bemærkede om de enkelte Punkter, hvorom hele Udvalget har været enig. Angaaende de enkelte Poster, som Mindretallet har tilladt sig at fremdrage, er det jo gamle Bekende, deraf skal jeg særligt fremdrage en, netop fordi den gaar langt tilbage i Tiden, nemlig Forholdet til Vestindien. Hele Statsrevisionen, altsaa de 4 Statsrevisorer, saa vel som Folketingets samlede Finansudvalg, baade Højre og Venstre, har gentagne Gange, og første Gang allerede for mange